

REPRESENTACIÓ DEN CAMESTORTES

Algaida, 21 de febrer de 2004

PERSONATGES

Comitiva de familiars (no parlen)

Arruals acompanyants den Camestortes (no parlen)

Pare den Camestortes

Mare den Camestortes

Arrual Major

Jutge

Fiscal

Carnaval

ESCENOGRAFIA

Munt de papers: Sumari

Llibrot del jutge

Balança. Maça del jutge

Taules, cadires i bancs

PRIMERA PART

Introducció general

(Entra a l'escenari la comitiva de familiars, seguida del pare i de la mare. Quan s'han assegut, entra en Camestortes escoltat per dos arruals, que el menen del bracet. Quan fa l'entrada en Camestortes, tot són espants dels familiars que es posen a plorar, sobretot la mare que fa una vertadera escena melodramàtica. Seguidament entra l'Arrual Major seguit del Fiscal, amb un posat més estirat que un sou de funcionari)

A continuació entra el Carnaval i amb molta parsimònia se situa al mig de l'escenari).

CARNAVAL: Senyores i senyors, amos i madones, fadrines i fadrins, es Darrers Dies des període carnal han arribat, amb gran pena per as mortals que ja no podrem tastar carn de cap casta.

Seran dies de *Corema* i de privació. Dies en què tots es qui no tenguin bul·la s'hauran d'espasar sa fam menjant orades i raons, gerrets i rajades, llagostes i galls, molls i gambes, llobarros i mussols. Dies en es que ses sobrassades i camaiots romandran penjats a ses perxes guardats per sa vigilant *Jaia Corema*.

Ara però, encara de ple dins sa festa de Carnaval, sa vila d'Algaida se prepara per celebrar es judici a un homo que s'ha atrevit a desafiar es bon ordre, costums i legalitat de ses coses.

I seguint una ancestral tradició, obrim ara sa festa i s'inicia es judici.

Senyores i senyors, amos i madones, fadrins i fadrines, aixecau-vos i feis gran silenci que ara, amb gran solemnitat, entrarà en escena es jutge per donar inici an es Judici den Camestortes.

(Entra es jutge i tothom en escena es posa dret.)

SEGONA PART

Introducció al Judici

(El Jutge duu un grossíssim llibrot davall el braç. Figura que és un llibre de lleis. El col·loca damunt la taula i s'asseu a la cadira. Fa un gest amb la mà donant a entendre que els assistents al judici es poden asseure).

JUTGE: Aquest magne tribunal s'ha reunit per jutjar i condemnar aquest homo (*assenyala amb el dit en Camestortes*) de totes quantes desgràcies, desventures i adversitats han succeït a sa vila d'Algaida. Ell és es culpable de tot i així ho demostrarem. En aquest sumari (*assenyala un munt de papers que hi haurà damunt la taula*) hi ha escrites totes ses acusacions. Arrual, procediu a començar es judici.

MARE: (*Plorant desconsolada*) Però si ell no ha fet res! Ai, pobre fillet meu (*tots els familiars ploren*).

JUTGE: (*Autoritari*) Silenci! Ja tendrem temps de xerrar i plorinyar quan haguem condemnat i executat aquesta lacra de sa societat que té per nom Camestortes. Au, Arrual, que comenci es procés.

ARRUAL MAJOR: (*Amb to solemne*). Algaida, dia 21 de març de l'any de nostro senyor de dos mil 4. Compareix davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i de sa mare, acusat d'horribles crims, faltes, infàmies, malifetes i altres monstrositats i atemptats que,

seguidament, explicarem. (*Pausa*). I ara demanam: ¿Qui jutjarà en Camestortes?

JUTGE: Jo, es gran Jutge Patutge, en nom de sa justícia.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui l'acusarà?

FISCAL: Jo, es Fiscal General, en nom des ministeri fiscal.

ARRUAL MAJOR: ¿Qui el defensarà?

PARE: Jo, son pare, en nom de ... (*dubte*) son pare...

MARE: (*Interrompent el seu home, plorant*). I jo, que som sa seva mareta, que té una pena molt grossa.... ¡Ai pobre fill meu, pobre fill meu!

ARRUAL MAJOR: Si és així, que així sigui. Pot començar es judici sumaríssim contra en Camestortes. (*Dóna la paraula al jutge*). Senyor Jutge...

TERCERA PART

El Judici

ESCENA 1

JUTGE: (*Molt solemne*). Que comenci es procés. (*Al fiscal*). Senyor Fiscal, principiau...

FISCAL: (*Fa una capada al jutge i, girant-se cap a l'acusat, l'apunta amb el dit*). Jo t'acus, Camestortes, de ser es responsable que s'estiu passat hagi fet tanta calor. Una calor tan grossa que no se podia aguantar.

PARE: (*Molest*). Ja hi tornam esser! Sempre començam parlant des temps. ¿És que no ha passat res d'important a Algaida que heu d'acusar es meu fill de sa calor de s'estiu?

MARE: (*Plorant, molesta, al Fiscal*). Poc original! (*A Camestortes, plorant*). Pobre fillet meu! Mira que donar-te sa culpa de sa calor, amb so fred que fa avui. (*Tots els familiars ploren*).

FISCAL: En Camestortes se va aliar amb sos fabricants de gel, amb sos fabricants de ventiladors i amb sos fabricants d'aires condicionats i va propiciar que fes molta calor perquè augmentassin ses vendes i guanyassin molts de dobbés.

PARE: ¡Això que deis és un desbarat! Si va fer calor era perquè va bufar molt de vent calent des desert. I a més, a ca nostra, no

en vàrem ser gens beneficiats perquè patírem igual de calor que a ses altres cases.

MARE: (*Plorant*). Sííí, quina calorada aquest estiu... Vaig tenir tanta calor i me ventava tan fort que, amb so ventall, me vaig fer un cop blau an es pit.

FISCAL: (*A la Mare*). Sí que sou curta, madona

MARE: (*Plorant*). Sí que ho som. Som tan curta que cada vegada me crec lo que prometen es polítics a sa campanya electoral.

FISCAL: ¡Sí que ho sou!

PARE: Sí vatuadell! Fins i tot se creu que no faran es desdoblament de sa carretera de Manacor perquè es PP ho va dir a sa campanya.

FISCAL, PARE i JUTGE: (*Riuen, solidaris, amb companyonia*).

MARE: (*Que els veu riure i es pensa que la qui fa gràcia és ella*). ¡És que som curta!

JUTGE: (*Tallant, rient encara*). Prou. Au, prosseguiu, senyor Fiscal.

ESCENA 2

FISCAL: (*Al Jutge*). Amb la vènia... (*Apuntant amb el dit en Camestortes*). Camestortes t'acús de ser es culpable des foc que aquest estiu hi va haver a Cura.

PARE: Això no pot esser. Es meu fill no pot esser culpable perquè té por an es foc. Quan veu un poc de flamada gira coa i se'n va tot d'una.

MARE: (*Plorat*): I llavors se compixa dins es llit

PARE: (*A la Mare, tot seriós*). Calla un poc!

MARE: (*Fent una geniada*). No vull callar! No veus que mos ho tornaran matar... Ai pobre fillet meu. Mira que dir que va calar foc a Cura, amb lo molt que li agraden a ell ets pinets i ses alzinetes, ses estepetes, ses matetes i ses curetes (*s'adona que s'ha equivocat*). Ai, vull dir es curets, (*s'embolica més*). És de Cura. És des santuari de Cura... (*Es torna a posar a plorar per sortir de la situació*). Aiiiiii! Se compixa dins es llit!

FISCAL: (*Proseguint l'acusació*). En Camestortes, a més de ser un piròman perillós va causar un conflicte gastronòmic entre es Govern Balear i s'Ajuntament d'Algaida.

PARE: (*Perplex*). ¿Un conflicte gastronòmic entre es Govern i s'Ajuntament? ¡Quina animalada!

FISCAL: ¿Animalada? ... sortien xispes.

PARE: A veure si es foc se va calar amb aquestes xispes

FISCAL: ¡No digueu dois! Es foc ja estava encès. Resulta que s'Ajuntament va fer panets per berenar totes ses persones que ajudaven a apagar foc, però es qui repartiren aquests panets varen esser es consellers des Govern que hi havien anat de visita...

PARE: Però en Camestortes no és culpable d'això. No veis que no se varen entendre!

FISCAL: ¿Que no se varen entendre, deis? Es Govern i s'Ajuntament ara s'entenen molt i molt bé. ¿Que no sabeu que una regidora d'Algaida és consellera?

PARE: Sí, que ho sabia. ¡Això ho sap tothom! ¿Però no me fareu creure que no hi ha qualque fregada?

FISCAL: Estic segur que no n'hi ha cap ni una, que ses relacions van ben llatines.

MARE: (*Que fins ara estava in albis i sembla adonar-se de la conversa de cop*). Ara ho entenc! Ara entenc lo de Bonissa.

PARE: (*Que es tem el pitjor, dissimulat*). Crec que convé que callis.

FISCAL: No sé que hi té a veure Bonissa amb tot lo que xerram.

MARE: Me varen dir que a s'antiga fàbrica de sabates hi han de posar una fàbrica de *mantequilla*.

FISCAL: ¿Una fàbrica de *mantequilla*? ¿I què hi té a veure amb això ses relacions institucionals Govern-Ajuntament?

MARE: (*Tapant-se la cara, empegueïda*). Ai, ara no sé si ho he de dir...

PARE: (*Que encara es tem el pitjor, tot i que ja s'ho imagina*). Crec que val més que no ho diguis.

JUTGE: (*Contudent*). Prou de comèdi'! Si no ho voleu dir no ho digueu. (*El Pare fa cara d'alleujament i la Mare s'enfada*).

MARE: (*Remolesta*). Au! Idò ara no ho diré. Vos foteu! (*Es posa a plorar*). Ai, ai, ai, pobre fillet meu!

JUTGE: (*Fa un senyal al Fiscal per a què continui*).

ESCENA 3

FISCAL: (*Al Judge*). Amb la vènia. (*Al públic*). Com tots recordareu es passat més de juny hi va haver eleccions. I, culpa d'aquest bergant (*apunta en Camestortes amb el dit*), Algaida ha passat a sa història des comicis electorals mundials per tenir sa taula que va fer es recompte més lent de tota sa història. I això succeí perquè en Camestortes s'equivocava una i una altra vegada quan comptava, i va fer es recompte tan malament que va fer perdre tots es partits que se presentaren a ses eleccions municipals.

PARE: ¿Com pot esser això que en Camestortes va fer perdre a tothom? Qualcú degué guanyar! Tenim batle i pacte tripartit, a Algaida!

FISCAL: Es PP va haver de conformar-se a seguir allà on era: a s'oposició. Unió Mallorquina i es PSM també varen perdre perquè no augmentaren de regidors i es PSOE va perdre perquè no s'acompliren ses expectatives de treure majoria absoluta. Ja ho veis: tots varen perdre.

PARE: (*Donant-li la raó*). Homo, vist així...

FISCAL: Ets únics que estaren un poc alegres varen ser es des PP quan els hi va arribar sa notícia que en Matas havia guanyat a sa comunitat. Va esser una gran sorpresa.

(*Tots els familiars diuen que sí amb el cap*).

PARE: Sí. Es primers que se varen sorprendre de guanyar varen ser ells mateixos. Es veu que no s'ho esperaven.

MARE: (*Plorant*). No, no s'ho esperaven... I jo... I jo... (*Pausa*). Ai! Abans de ses eleccions en Matas estava tan cop-piu i me va fer tanta de peneta que el vaig votar. (*Plora molt més*). Ai, si hagués sabut lo de sa fàbrica de *mantequilla*!

PARE: (*A la mare*). No sé a què ve això.

MARE: (*Plorant i tota remolesta. Al Pare*). Tanmateix no t'ho diré. (*Pausa. Al Fiscal*). I a tu tampoc!

JUTGE: (*Tallant*). Bé. Prou, prou!

ESCENA 4

FISCAL: T'acusam, Camestortes, de ser es causant de sa desídia de s'Ajuntament a s'hora de solucionar problemes...

MARE: (*Interrompent. Plorant*). Ai! Mirau que diuen! En Camestortes està ben sa i no ha encomanat cap malaltia a s'Ajuntament.

FISCAL: Sa desídia no és cap malaltia!

PARE: A no? Idò que és?

FISCAL: (*To condescendent*). Sa desídia és una manca d'activitat per negligència o incúria.

PARE: (*Que no ho entèn*). En lloc d'arreglar-ho ho heu espenyat més. Ara si que no ho entenc.

JUTGE: (*Per concloure el tema*). Això vol dir que en Camestortes té sa cupa que s'Ajuntament no faci res per arreglar certs problemes.

PARE: Però això no és cupa den Camestortes. Molts d'anys abans de néixer es meu fill, s'Ajuntament ja tenia aquesta malaltia.

FISCAL: (*Cridant. La Mare, quan el sent cridar es regira*). Vos hem dit que no és cap malaltia.

MARE: (*Mig renyant el Pare. Plorant*). Ai! Que pareixes beneit..! No t'han dit que no és cap malaltia!

FISCAL: Fa molts d'anys que la vila d'Algaida pateix es mateixos problemes i cupa den Camestortes s'Ajuntament no ha fet res per solucionar-ho... Per exemple: ¿Ha fet res s'Ajuntament per arreglar es clots des camins de fora vila? ¿No! Són tan grossos, es clots, que hi cabrien a de dins tota sa nova urbanització de Son Gual, camp de golf inclòs.

PARE: Això no és vera! S'Ajuntament, seguint un consell den Camestortes, va arreglar es camí de Son Miquel Joan fins a Lluçmajor i hi va fer una ruta cicloturística.

MARE: (*Plorant*). Sí una ruta molt ben feta... Amb so seu asfaltadet, es seus *lletrerets*, es seus quilometrets apuntadets...

FISCAL: Això que deis és una mentidota! Sa ruta cicloturística va ser promoguda per es Govern... I no feia encara un mes que estava inaugurada quan hi varen obrir síquies per passar-hi no sé què i encara estan fora acabar de tapar!

PARE: Perquè no deu haver llegut

MARE: (*Plorant*). No, no deu haver llegut...

FISCAL: I no acaba aquí sa desídia de s'Ajuntament! En Camestortes és culpable que mai, escoltau bé lo que dic: mai s'hagi fet res d'una manera *sèria* per solucionar es problema des trànsit a Algaida.

PARE: ¿Què no? ¿Deis que no s'ha fet res? ¿I totes ses retxes de prohibit aparcar que pintaren per enterra, què són? ¿I tots es discos, que són? ¿I ses multes que qualque dia, quan ve bé, posen? ¿Això no és fer coses per solucionar es problema des trànsit?

FISCAL: ¡Tot això no serveix per res! ¿O és que heu vist qualque millora?

PARE: Però això de donar tota sa cupa an en Camestortes és un poc injust. Qualque part de cupa deu tenir sa gent que aparca malament o que incompleix ses normes de circulació.

FISCAL: (*Molt enfadat*). Senyor Jutge, feis-lo callar! Això que diu és un ultratge! ¿Com gosau donar sa culpa a sa gent?

PARE: Jo diria que, de cupa, sa *mitat* perhom. *Mitat* sa gent perquè no compleix sa llei, *mitat* s'autoritat perquè no la fa complir.

FISCAL: Això que deis és una aberració!

MARE: (*Plorant*). Lo que és una aberració és que mai sabem quins municipals hi ha de guàrdia i no hi ha manera de controlar si podem aparcar malament o no, perquè hi ha municipals que posen multes i d'altres que no en posen mai.

FISCAL: (*Amenaçant*). Callau! No continueu, que aquesta discussió acabarà malament.

PARE: Idò acabarà com acaben a Algaida totes ses discussions de trànsit: a bufetades! (*Rebombori a dins la sala. Tots els familiars ho comenten*).

MARE: (*Plorant*). Sí, o acaben a bufetades o acaben canviant de lloc s'aturada des bus.

FISCAL: No entenc a ne que ve ara això de canviar de lloc s'aturada des bus.

PARE: Homo! Canviar de lloc s'aturada és també un bon sistema d'acabar una discussió...

MARE: (*Plorant*). Ai mirau quin problema que fa tothom per sa punyetera aturada. Amb lo molt que m'agradaria tenir-la davant ca nostra!

PARE: (*Sorprès*). ¿Davant ca nostra? ¿Què estàs *loca*?

MARE: (*Explicativa*). No, ¿què no ho veus? Podríem vendre cocacoles, pipetes, bossetes de patatilletes an es jovenets que hi van a estar cada vespre... A més amb sa *mantequilla* no és tan feixuc.

PARE: (*A la mare*). Ja me tens *frit* amb lo de sa *mantequilla*. ¿Me vols dir a ne què ve, això?

MARE: (*Es mira fixament el pare. Com que no està disposada a contestar, mig dissimuladament, per sortir del pas i canviar de tema es gira cap en Camestortes i, de sobte, diu, plorant*). Ai pobre fillet meu! Ai que el me mataran! (*Tots els familiars ploren*).

JUTGE: (*Posant ordre*). Prou, prou. Au Fiscal, prossegiu.

ESCENA 5

FISCAL: Camestortes t'acús de ser es causant que es Pacte de Progrés perdés ses eleccions i que ses Illes no poguessin tenir un altra vegada un president algaidí.

PARE: En Camestortes no té cap cupa d'això... Sa gent vota lo que vol o lo que els hi diuen ets hotelers o es fabricants de *piensos...*

MARE: (*Plorant*). Sí, lo que els hi diuen...

JUTGE: (*Autoritari*). Silenci. No alceu falsos testimonis!

PARE: De tota manera, tot va contribuir un poc a que es Pacte de Progrés se n'anàs a norris... Si ja no s'entenien ni ells mateixos...

FISCAL: ¿Què no s'entenien? Es govern funcionava com un rellotge...

PARE: Devia ser un rellotge de jugueta... Ja me direu cap on apuntaven ses busques quan es GOB va fer una paret de bloquts davant es Consolat de Mar criticant s'urbanització massiva o quan es Sindicat de Mestres va fer un manifest en contra de sa política educativa...

MARE: (*Plorant*). Idò ara ja no sé que hauran de fer per protestar.
(*Sospira*). Ai, tanta sort de sa fàbrica de *mantequilla*.

PARE: (*A la Mare, enfadat*). Mira, ja està bé de fàbrica de *mantequilla*. (*La Mare plora. Al Fiscal*). Senyor Fiscal, se veu d'una hora enfora que sa gent des PP és molt més viva. Tots fan un bloc, una pinya. Ells no tenen problemes: a uns des seus els hi molesta s'ecotaxa: se lleva s'ecotaxa. Un des seus vol una autopista fins a sa seva ciutat: se fa una autopista. Un des seus no vols que una finca formi part d'un parc natural: se lleva es parc natural. Un un des...

JUTGE: (*Tallant-lo*). Prou de mitins! Si en vull sentir ja posaré sa COPE. Recordau que som aquí per jutjar i comdemnar aquesta lacra de sa societat que té per nom Camestortes. Així que deixau de malparlar des PP! Senyor Fiscal, prossegiu.

ESCENA 6

FISCAL: Camestortes t'acús de ser es culpable d'embullar en Bush i fer que atacàs Irak!

Pare i MARE: (*Molt convençuts*). A no, de cap de ses maneres, en Bush s'embulla tot sol.

(*Tots els familiars diuen que sí amb el cap molt convençuts*).

JUTGE: (*A la sala*). Ordre. Ordre! (*Quan els familiars s'han calmat, al Fiscal*). Prossegiu, senyor Fiscal.

FISCAL: (*Al jutge*). Gràcies senyoria. (*Pren aire*). I no només en Camestortes va embullar en Bush, sinó que, de carambola, també va embullar n'Aznar. I per més inri en Camestortes ha amagat totes ses armes de destrucció massiva i per molt que les cerquin ja no les trobaran.

PARE: Senyor Fiscal, és absurd que volgueu donar sa culpa d'això a en Camestortes. Si es meu fill fos culpable segur que seria més bo de trobar que en Satan Hussein. En Camestortes, de cap a cap d'any, dorm a dins una portassa.

MARE: (*Plorant*). Sí, dorm dins sa portassa perquè tenim goteres dins es cuarto.

FISCAL: Però no me negareu que en Camestortes ha amagat ben amagades ses armes químiques que tenia en Satan.

PARE: Vos ho nec! S'arma que en Camestortes ha vist de més a prop és s'escopeta amb sa que li disparen quan cada any l'executen.

MARE: (*Molt rabent*). I es ben vere. De petit en lloc de pistoles de jugueta s'estimava més guinavetes perquè jugava a ser matador de porcs. (*Tota orgullosa*). Es passava hores jugant a fer matances.

PARE: Això ho puc confirmar. I a més, perquè vegeu sa nostra disponibilitat, podeu venir a ca nostra a registrar-la per tot i veureu que no hi trobareu res. (*Mentre va parlant la Mare intenta cridar la seva atenció estirant-lo dissimuladament*

per la roba de la mànega de la jaqueta. I, també de la manera més dissimulada, va dient-li amb el cap que no, amb la intenció que el Pare s'aturi de parlar perquè s'està ficant amb un embolic).

MARE: *(Que no ha pogut evitar que el Pare oferís casa seva perquè la registrin, intenta compondre la situació posant una sèrie de condicions). Bé... Eh... Sí, podeu venir a registrar ca nostra... però m'haurien d'avisar... (La Mare està tancada de cap. No sap com sortir-se'n. Solució: Es posa a plorar). Aiiiiiiiiii!*

PARE: I ara, ¿per què plores?

MARE: *(Plorat). ¿I no ho veus, purot? Aiiiiiiii! Si venen fora avisar mos trobaran amb sos llits fora fer... I... I... I... també mos trobaran ses sobrassades que feim per vendre d'amagat*

JUTGE: *(Sorprés). Feis sobrassada? (Es miren el Jutge i el Fiscal ben interessats).*

PARE: *(Mentre la Mare segueix plorant amb silenci). (No li queda més remei que haver-ho de reconèixer). Sí...*

JUTGE: *(Assentint amb el cap). Bé llavors ja en parlarem (Amb la intenció de comprar-n'hi). Fiscal, continuau.*

ESCENA 7

FISCAL: Tenim encara moltes acusacions en contra d'aquest bergant, però cap és tan nefanda com la d'atemptar contra sa llengua catalana.

PARE: En Camestortes no hi té res a veure amb això.

FISCAL: ¿No? Tenim proves contundents que és s'inductor que darrerament es polítics des Govern facin declaracions que afavoreixen més es castellà que es català.

PARE: ¿En Camestortes? Ca! O no veis que es meu fill és tan analfabet que no sap ni llegir ni escriure. I, a part d'això, és tan curtet que tampoc no n'ha volgut aprendre mai.

MARE: Amb això s'assembla a jo. Curtet, curtet.

PARE: I no només no ha volgut aprendre mai ni a llegir ni a escriure sinó que tampoc ha volgut saber res d'història ni de geografia ni de cap altra ciència. Ai fill meu! (*Se'l mira amb orgull*). Mos ha costat molt, però a la fi t'hem convertit amb un incult de cap a peus.

MARE: Sí, ben incultet. Tan incultet que només sap resar es *Gloria patri* perquè és s'oració més curta. N'estam ben orgullosos.

FISCAL: (*Assenyalant en Camestortes amb el dit*). ¿D'això n'estau orgullosos? (*Els pares i els familiars tots diuen que sí amb el cap. Cridant*). ¿D'això n'estau orgullosos? Idò jo n'estaria ben empegueit. Aquesta acusació és tan monstruosa que just per aquesta tota sola, l'haurien de condemnar an es més terribles des càstigs. No hi ha acte més innoble, acte més indigne, acte més infame que renegar d'allò que s'és, renegar de sa teva pròpia gent.

Renunciar a sa llengo que ses nostres mares mos varen ensenyar, repudiar sa llengo que parlaven es nostros padrins, renegar a tota una història només mos pot dur a desaparèixer. ¿Què serem quan deixem de ser algaidins? ¿Què serem quan deixem de ser mallorquins? (*Pausa. La Mare, després de les preguntes retòriques del Fiscal es veu obligada a respondre*).

MARE: (*Plorant*). Ai, no ho sé! (*Pausa. Plora més*). Si no m'ho deis jo tampoc vos diré lo de sa *mantequilla!*

JUTGE: Ja n'estic farta. (*Al fiscal*). Senyor Fiscal, anau acabant que començ a agafar fred i estic cansat de sentir bajanades.

MARE: (*Plorant*). Sí, acabau, que ja estic cansada de plorar.

ESCENA 8

FISCAL: (*Assenteix al Jutge amb el cap*). Camestortes Tortes, no bastaria tota una eternitat per enumerar un per un tots es delictes que has comès. Per això aniré abreviant: Camestortes, cupa teva es dia des foguerons de sant Honorat no varen bastar ses bosses de menjar.

PARE: Idò com cada any.

FISCAL: I això que varen fer més de dos mil bosses.

MARE: Noltros, senyor Jutge, només agafarem ses que mos tocaven. Una per jo, una per son pare i una per... na Sussi, sa nostra cusseta.

FISCAL: Mentiu! Varen veure en Camestortes que duia més de 25 bosses de sopar cap a ca vostra.

Pare i MARE: (*Fent-se, descaradament els desentesos*). Noltros no sabem res. No.

FISCAL: I el sendemà vos varen veure a tots tres venent boses de menjar a Sa Pobla, an es foguerons de sant Antoni.

MARE: (*Alçant el dit i tota remolesta*). UUUUna! UUUUna! (*Se posa a plorar*). I va ser sa de na Sussi, que no se la va poder menjar perquè estava desbaratada de sa panxa.

JUTGE: (*Tallant*). Prou de xerrar de cusses. Ja només me faltava sentir això. (*Al Fiscal perquè continui*). Senyor Fiscal acabau immediatament.

ESCENA 9

FISCAL: Però senyor Jutge, encara queden més de mil acusacions en contra den Camestortes. No hem parlat ni de s'Any Pere Capellà, ni den Carod-Rovira, ni dets equips de futbol i de volei, ni de Titoieta, ni de s'autopista, ni des tancament de Som Ràdio, ni des Saig, ni des nous regidors, ni de ses manifestacions...

JUTGE: (*Tallant*). Bé, és igual. Amb lo dit ja n'hi ha prou per condemnar-lo. (*Als pares*). Voltros dos, teniu qualque cosa que afegir en sa seva defensa.

PARE: Jo no.

MARE: (*Plorat*). Jo sí.

PARE: (*A la Mare, amenaçant*). Com tornis xerrar de sa *mantequilla* te jur que en faré una de grossa.

MARE: (*Plorant*). Aiiiiii! Idò no tenc res més que dir.

QUARTA PART

La Comdemna

JUTGE: (*Prenent un to molt circumspecte*). Feta aquesta enèsima inculpació, hem acabat de llegir es càrrecs que es ministeri fiscal imputa a n'en Camestortes. Sumarium finitus est. Deo gratias.

ARRUAL I FISCAL: Amén.

ARRUAL MAJOR: Algaida, dia 21 de febrer de l'any de nostre senyor de dos mil 4. Ha comparegut davant aquest magne tribunal en Camestortes Tortes, fill de son pare i sa mare, acusat de ser es causant de tots quants mals han ocorregut a la vila d'Algaida aquest darrer any. Aquest magne tribunal ha pogut escoltar ses nefandes acusacions dites pes ministeri fiscal en contra d'en Camestortes. Ara es senyor Jutge deliberarà i dictarà es seu infal·lible veredicté.

(*Es Jutge es posa les mans al cap com si pensàs, Acluca els ulls. Es grata els cabells i s'està una estoneta meditant*).

Senyor Jutge, ja teniu es veredicté?

JUTGE: Sí, el tenc.

ARRUAL MAJOR: ¡Au idò, aixecau-vos tots drets! (*Tothom s'aixeca*). ¿Senyor Jutge, quin es es vostre veredicté?

JUTGE: (*Molt solemne*). Com a Jutge Principal d'aquest magne tribunal declar en Camestortes Tortes (*pausa*) culpable de tots els crims, felonies i faltes que ha estat acusat.

(*El pare es posa les mans al cap. Les dones comencen a plorar. Tots els assistents fan cara molt trista*).

MARE: (*Plorant desconsolada*) ¡Ai fill meu! ¡Fill meu, on t'he de veure!

(*El seguici consola la mare*)

ARRUAL MAJOR: I en conseqüenci' d'haver estat declarat culpable de tots es càrrecs, senyor Jutge, ¿quina és sa pena que imposau a n'en Camestortes?

JUTGE: A resultes d'haver estat declarat culpable, condén en Camestortes a sa pena capital. (*Crits de la mare desesperada*) Camestortes Tortes, pels crims i faltes comeses a Algaida durant es darrer any seràs executat ara mateix (*La mare té un acubó. Desesperació general dels familiars*). La pena ha estat dictada. Arrual Majors, que se complesqi sa sentènci'.

ARRUAL MAJOR: Au, arruals.

CINQUENA PART

L'execució